

متن پرسش

سلام علیکم خدمت استاد عزیزم: شاید سوالم نامربوط با مباحث معرفتی باشد. اگر جواب ندادید هم ناراحت نمی شوم. طلبه پایه چهارم هستم. روحیه ی خاصی دارم که برخی دوستانم آن را مذمت می کنند. می خواستم به شما بگویم که آیا این روحیه ای که دارم اگر مشکل اخلاقی محسوب می شود، که آن را اصلاح کنم، اگر نه، که خیالم راحت باشد و به حرف آنها گوش ندهم. زیرا برخی از افراد مدام مرا سرزنش می کنند که این روحیه ات را تغییر بده و فلان و فلان. بسیار بسیار کم حرف هستم و مقداری گوشه گیر. روابط اجتماعی ام خیلی پایین است. کم غذا هم هستم. البته فکر نکنید که اخمو و ترش رو هستم. هرگز! بلکه در اکثر اوقات مخصوصا در هنگام سلام کردن و صحبت با دیگران، لبخند بر لب دارم و خوشرو هستم. آیا من مشکل دارم یا دیگران؟ مثلا رفیقم که طلبه هم هست به من می گوید تو با این روحیه ات در آینده با مشکل مواجه می شوی، چرا در جمع نیستی و نمی گویی و نمی خندی و فلان و فلان... البته خنده و صحبتی که او می گوید، به گمانم منظورش قهقهه زدن و حرف مفت زدن است! می گوید که: روایت است مومن خیلی شوخی می کند و اهل مزاح است. ولی من زیاد استعداد شوخی کردن را ندارم، دست خودم هم نیست بلکه روحیه ام اینطور است. کم حرفی ام هم همینطور. چه در خانواده، چه حوزه، خیلی به من می گویند که چرا تو اینقدر کم حرفی؟ استاد به نظر شما این روحیات، نقص محسوب می شود؟ آیا داشتن روابط اجتماعی بالا و شوخی کردنی که در روایات آمده از ملزومات مومن بودن، محسوب می شود؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: فکر کنم بنده ی حقیر هم همین طور هستم. البته اگر کسی سؤال کند جواب می دهم، ولی به ظاهر در تنهایی خودم بیشتر معنای زندگی را درک می کنم و به این نتیجه نرسیده ام که این خلاف سیره ی مؤمنین باشد. به قول مشهور: «حال من بد نیست در تنهاییم / با خودم در خلوتم تنها نیَم». موفق باشید